

digheden af at lovgive i denne Retning. Først for 7 Aar siden, da en enkelt Mand tog fat paa Sagen med en beundringsværdig Energi, blev Interessen vakt. I 1901 kom der et Lovforslag frem, men det var den Gang ikke gaaet rigtig op for Rigsdagens Medlemmer, at en saadan Lov var ikke alene betimelig men nødvendig. Jeg vil haabe, at det denne Gang maa gaa bedre. Det undrer mig, at man har ment at have Raad til at lade en sliq Lov ligge, thi efter Oplysninger rundt om fra de sagkyndige er det klart, at den Skade, Rotterne gøre, ikke tælles i Hundredetusinder, men i Millioner. Ulykken er jo, at det er umuligt ad nogen Vej bestemt at paavise og kapitalisere, hvilken Ulykke de i Virkeligheden gøre. Jeg anser den Ulykke, de gøre ved at æde Korn og andre Fødevarer, for at være den mindste Skade, men den Skade, de gøre paa Bygninger, Inventar, Varelager osv., for betydelig større. Alene naar jeg tænker paa, hvad jeg har set i Forretninger af den mest forskellige Art, de Varer der ere blevne ødelagte, og de Udgifter, som jeg personlig har haft, før jeg med stor Bekostning har faaet Rotterne udryddede, tør jeg tro, at min Beregning om dette Tab i Millionvis ikke er for stor. Jeg ser altsaa saaledes paa Sagen, at paa den ene Side koste de Samfundet Masser af Penge ved deres Ødelæggelse paa Varer, Fødemidler, Ejendomme osv., og paa den anden Side er disse Rotter som det nu er paavist gennem Sagkundskaben Smittebærere i langt højere Grad end de fleste Mennesker tænke, og det drejer sig tilmed om de Sygdomme, som vel ere de værste af alle. Dette Synspunkt maa man heller ikke se bort fra. Dernæst er der en tredje Side af Sagen, det drejer sig ganske vist ogsaa om Sygdomme, men det er dog en Side, jeg vil nævne for sig, det er Trikinosen. Jeg tænker her tilbage paa den Diskussion, der i Fjor førtes mellem den højtærede Landbrugsminister og min Ringhed, hvori Landbrugsministeren sagde, at ganske vist kunde en enkelt forfulden So fange en Rotte en Gang imellem, men ud derover havde Rotterne ikke noget med Svin at gøre. Siden har jeg hørt en meget højtstaaende Veterinær udtale sig derom. Tværtimod den højtærede Landbrugsminister siger han, at Svinet er en behændig Rottefanger, ligesom det ogsaa æder døde Rotter. Nu ved jeg ikke, hvem der har Ret, men jeg tænker, at Veterinæren har det klareste Syn, idet jeg tror, at han har underbygget sin Viden paa en anden Maade end Landbrugsministeren.

Han siger endvidere, at Rotterne ere de normale Værter for Trikinerne. I det hele taget, tør man, efter denne Veterinærs Udtalelser, gaa ud fra, at Trikinosen hovedsagelig kommer gennem Svinenes Forbindelse med de trikinøse Rotter. Trikinfaren har jo været tilstede i mange Aar, og den bør man ikke overse. Der siges ganske vist, at Trikinfaren er overordentlig ringe, men vore største Autoriteter paa det lægevidenskabelige Omraade hævde bestemt, at der dør mange Mennesker aarligt af Trikinose, uden at man ved det, fordi det ikke altid kan konstateres uden gennem Obduktion.

Af disse Grunde maa vi ønske, at Lovforslaget maa komme igennem saa hurtigt som muligt. Der er vel Mennesker, der sige: Ja, men hvorfor skulle vi gøre saa megen Blæst for disse Rotters Skyld, de have vist ogsaa deres Mission. Ja, de have maaske i sin Tid haft den, nu synes den at være overordentlig ringe. Jeg vil i alt Fald ikke være med til af den Grund at holde en beskyttende Haand over dem. Men selv om man er bange for at rydde dem helt bort, kan man berolige sig med, at saadanne Dyr som Rotterne kan man søge at faa bragte ned til et bestemt Minimum, men helt udryddede ville de ikke kunne blive. Thi et Dyr, hvis Formeringsevne er saa stor som deres, saa stor, at to gode formeringsdygtige Dyr ere i Stand til paa et Aar at efterlade sig 800 Efterkommere, udrydder man ikke saa let, selv om man sætter Energi ind paa at faa dem væk.

Jeg vil af Hensyn til disse forskellige Synspunkter tillade mig at opfordre det høje Ting og den højtærede Indenrigsminister til at se velvilligt paa dette Lovforslag. Det er en alvorligere Sag, end maaske mange i dette Ting og udenfor det tænker paa. Alle de Kommuner — som det for lidt siden blev sagt af et æret Medlem —, der have udtalt sig om denne Sag, have været enige om, at her burde man staa Last og Brast for at søge at komme Rottefaren til Livs paa bedste Maade. Til den højtærede Indenrigsminister vil jeg sige, at naar der forlanges, at der skal gives et stort Tilskud fra de Mennesker, som ere plagede af Rotterne, eftersom mange Mennesker ere blevne fri for Rotterne, fordi de have gjort store Ofre derfor, saa er dette Forlangende ikke korrekt. Jeg hører selv til dem, som have faaet Rotterne udryddede, men jeg faar dem igen fra min Nabo og maa da atter gøre Anstrengelser for at holde dem borte.